

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Stephani Balvzii Miscellaneorum Liber ... Hoc est,
Collectio Veterum monumentorum, quæ hactenus
latuerant in varijs codicibus ac bibliothecis**

Baluze, Etienne

Parisiis, 1678

Item alius tractatus adversus eosdem, auctore, ut videtur, Iohanne de
Belna Inquisitore Carcassosensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14688

*Sequens opusculum videtur esse Iohannis de
Belna Inquisitoris Carcassonenfis.*

QVÆSTIONES aut dubia quæ circa illa quæ sunt fidei oriuntur ad sedem apostolicam pertinet interpretari, declarare, & etiam amputare. Quamobrem ipsa sedes est semper in huiusmodi consulenda. Verùm quia scripsistis quòd vobis scriptum fuerat per Dominum Episcopum Ludovensem de voluntate & mandato Domini nostri summi Pontificis quòd in dubiis quæ scripsistis recurreretis ad Inquisitores Carcassonæ vel Tolosæ, ea quæ mihi videntur super infrascriptis articulis seu dubiis per vos transmissis respondeo, salva semper diffinitione & iudicio sedis ejusdem, & si quid secus aut aliter in responsionibus meis appareret vel inveniretur, illud totum & totaliter ejus iudicio derelinquo.

In primis igitur ad illuminandum fundamentum erroris omnium sapientium dico esse fidei articulum credere unam sanctam Romanam Ecclesiam catholicam; quæ ideo una est, quia eosdem articulos fidei credit, confitetur, & docet, & eadem sacramenta sunt in quibus est sanctorum communio, & in qua sola Ecclesia est & extra quam nulla est remissio peccatorum. Hæc autem sancta Ecclesia una est ab unitate capitis, quod est Christus, cujus vicarius in terris unus est summus Pontifex Papa Romanus successor beati Petri Apostoli, cui & ejus successoribus in eo Christus dedit potestatem ligandi & solvendi; à cujus Ecclesiæ unitate & capitis unione procul dubio dividuntur illi qui potestatem ligandi & solvendi & obediendi eidem

summo Pontifici Papæ Romano absque alia diffinitione sanctæ Ecclesiæ sola sua temeritate auferunt, ipsumque Romanum Pontificem & alios consentientes in suis diffinitionibus pertinaciter asserunt & dicunt esse hæreticos, nec eis esse obediendum, non attendentes tales temerarii assertores quòd in eo in quo Papam & sibi consentientes hæreticos esse iudicant se ipsos hæreticos constituunt & condemnant. Contra prædictum articulum fidei de unitate Ecclesiæ expressè veniunt & faciunt illi qui pertinaciter asserunt quòd Papa Romanus condendo & promulgando quandam constitutionem seu declarationem seu interpretationem regulæ fratrum Minorum (quæ constitutio incipit *Quorundam &c.*) condemnauerat vitam Christi & Apostolorum & vitam evangelicam, & quòd ideo est hæreticus & perdidit potestatem ecclesiasticam, & quòd omnes illi qui consenserunt eidem Papæ in dicta constitutione seu declaratione sunt hæretici. Item quòd fideles illi qui eidem Papæ non consenserunt, aut non consentiunt, non tenentur obedire eidem Papæ nec aliis qui sibi in hoc non consentiunt, aut qui hoc ignorant. Prædicta igitur asserentes pertinaciter credo esse velut hæreticos condemnandos.

Item asserentes quòd Papa non possit dispensare quòd quicumque voluerit talem gradum paupertatis quòd nihil habeat nec in proprio nec in communi, aut fieri aut Monachus aut Canonicus vel Episcopus, nisi observet in illis statibus eundem gradum paupertatis quem priùs vovit, videlicet quòd nihil habeat nec in proprio nec in communi, veniunt, dicunt, & faciunt contra communem usum quos apostolica sedes tenet de facto & de jure in prædictis dispensando.

Item asserentes quòd Papa non potest cassare

regulam beati Francisci vel aliquam aliam, quamvis eam potuerit confirmare, expressè obviat potestati apostolicæ, quæ sicut confirmare potuit aliquem ordinem auctoritate apostolica, ita potest eundem ordinem tollere de medio ordinum aliorum, quod de facto & de jure liquidum est videre.

Item dicentes procaciter quòd Papa non potest concedere fratribus Minoribus quòd habeant granaria vel cellaria ad arbitrium Ministrorum seu Custodum ejusdem ordinis pro necessitatibus vitæ suæ, prout dicta constitutio interpretatur & declarat, incurrunt absurditatem supradictam contra apostolicam potestatem.

Item de doctrina insana fratris Petri Iohannis de ordine fratrum Minorum, quam præfati insensati dicunt esse à spiritu sancto revelatam & nullum errorem vel hæresim continere, dico quòd in his quæ scripsit super Apocalypsim beati Iohannis inveniuntur quamplures articuli continentes hæresim & errorem, qui examinati sunt de mandato seu auctoritate summi Pontificis per plures Magistros in theologia apud Avinionem in Romana curia, & per eosdem Magistros judicati sunt esse articuli hæretici & continentes hæresim aut errorem in fide; & sub sigillis eorundem Magistrorum super prædictis articulis facta sunt publica instrumenta, & redacti fuerunt articuli sub eisdem publicis instrumentis.

Ad prædicta facit, quantum ad primum articulum, præcipuè quod notat Hostiensis in Apparatu extrà *De Heret. c. Firmissime*. ubi dicit: *Hereticus est qui privilegio Romanæ Ecclesiæ, quæ præstomnibus xxii. di. Omnes. Et infra: Ipsam vero Romanam Ecclesiam ipse fundavit & super petram fidei mox nascentem erexit qui beato Petra*

Apostolo vita aeterna clavigero terreni simul & celestis imperij jura commisit. Non ergo qualibet terrena sententia, sed illud verbum quo constructum est calum & terra, per quod denique omnia condita sunt elementa, Romanam fundavit Ecclesiam, illi verè privilegio fungitur cujus auctoritate fulcitur. Vnde non dubium est quia qui Romanae Ecclesiae privilegium ab ipso summo omnium Ecclesiarum capite traditum auferre conatur, hic procul dubio in haeresim labitur, & hic dicendus est haereticus. Fidem quippe violat qui adversus illam agit quae est mater fidei, illi contumax invenitur qui eam cunctis Ecclesiis praetulisse cognoscitur. Item idem Hostiensis notat ubi supra: Haereticus est qui decretalibus epistolis contradicit aut eas non recipit. xx. di. De libellis. ad finem, ubi dicitur: Si qui sunt Presbyteri. Et infra: Peccatum igitur paganitatis incurrit quisquis, dum Christianum se esse asserit, sed apostolicae obedire contemnit.

Item illi qui damnati & condemnati sunt tamquam haeretici per judicium Ecclesiae, dioecesani Episcopi, & Inquisitoris, debent ab omnibus haeretici reputari & haberi, praecipue ubi & quando errores & haereses eorundem in ipso judicio sunt expressati, nisi per sententiam superioris judicis extiterit declaratum primam sententiam continere errorem. Semper enim in tali casu maxime standum est pro iudice & iudicio quod cum magna de liberatione Praelatorum & peritorum in utroque iure & religiosorum processerit ad talem sententiam. Vnde nisi potestas secularis, quae praesens extiterit, tales damnatos animadversione debita puniat indilate, aut si executionem sibi injunctam facere seu adimplere detraxerit, sententiam excommunicationis incurrit, extra de haereticis lib. vi. *Vt inquisitionis negotium.* Et ideo postquam publice iudicium

etiam datum est contra tales, debent omnes qui iudicium audiverunt, vel ad eorum pervenit notitiam per famam communem seu publicam, reputare tales esse hæreticos, & debent super hoc credere fide dignis personis asserentibus se hoc scire. Ridiculum enim videtur dicere quòd iudex sententiam publicè latam, & famosè divulgatam teneatur eandem singulorum auribus inculcare.

Item illi qui laudant, approbant, seu commendant damnatos hæreticos per Ecclesiæ iudicium, & dicunt eos esse martyres justos & sanctos tali iudicio non obstante, non video quin tales censendi sint credentes hæreticorum erroribus implicitè & defensores eorum in crimine, maximè explicatis eis erroribus eorundem pro quibus sunt condemnati, ex eo quia hæreticorum nomen & res errores & hæresim extollentem se contra Ecclesiam Dei necessariò includit. Quamobrem quicumque damnati hæretici errorem approbat & defendit, necessariò videtur quòd ipsius errorem, propter quem censetur esse hæreticus, approbat & defendit. 24. q. c. 3. *Qui aliorum errorem defendit, multò amplius est damnabilis illis qui errant: quia non solum ille errat, sed etiam alijs offendicula erroris preparat & confirmat. Unde quia magister erroris est, non tantum hæreticus, sed hæresiarcha dicendus est.* Unde videtur mihi, salvo iudicio meliori, quòd contra tales tamquam contra credentes hæreticorum erroribus sit procedendum, non obstante quòd ad velamen suæ malitiæ dicant se tales nescivisse nec credere eos errores tenuisse neque propter errores esse condemnatos, cum tamen eis dicatur expressè à personis fide dignis ita esse, cum etiam non sit verisimile quòd apud eos remanserit ignotum & ignoratum illud quod est tam famosè pu-

blicè divulgatum. Et si non credunt narrantibus & asserentibus veritatem, forsitan tamen non crederent etiam si viderent, prætendentes excusationem calyam ad excusandas excusationes in peccatis suis.

Circa illud autem quòd quidam illorum dicunt circa potestatem Papæ se credere & tenere quòd non possit secundum Deum dispensare in voto paupertatis altissimæ, an istud sit erroneum aut hæreticum judicandum, pro eo quòd apud vos inveniuntur periti diversimodè sentire, maximè propter illam conditionem adjectam, *secundum Deum*, credo tutius esse quòd ipse Papa consulat & determinet propter contrarias rationes. Veruntamen in casu proposito singulari, videlicet de interpretatione facta per constitutionem quæ incipit *Quorundam*, videtur expressè illos errare qui dicunt eundem Papam dictam constitutionem facere non potuisse. Et illi qui dicunt quòd faciendo & divulgando eandem hæreticus est effectus, tales hæretici sunt censendi, sicut suprà clariùs est notatum. Usus autem & consuetudo Romanæ Ecclesiæ tam de facto quàm de jure super hoc edito tenet & servat quòd ab una religione etiam strictiori conceditur licentia transeundi ad aliam laxiorem, & ad dignitates episcopales de quocunque ordine paupertatis quicunque religiosi assumuntur, nec ad primam paupertatem astricti videntur. Absurdum est autem & insanum credere & tenere quòd Ecclesia in hoc errat.

Circa illud autem quòd quidam eorum dicunt quòd si Domino Papæ dictum fuerit semel, secundò, tertio, vel pluries quòd sententia lata contra illos qui combusti fuerunt & damnati tamquam hæretici est injusta, si eam non revocaverit, vel se

non correxerit aut emendaverit super opinione quod ipse possit dispensare super articulis primò & secundò supradictis, & tunc ipse Papa hæreticus est effectus, & omnes alii prædictam sententiam ferentes, ac etiam dantes consilium, auxilium, vel favorem, istud autem insanum est dicere, & hæreticum sic pertinaciter credere & sentire. Illi vero qui dicunt quòd nesciunt an ex hoc Papa & alii hæretici sint censendi, asserunt tamen illum Papam & alios sententiam ferentes & auxilium dantes omnino errare in prædictis, nec volunt aliter revocare, callidè suam perfidiam occultantes, quia clarè nolunt respondere de quo errore intelligant, nec volunt dictum suum obscurum & ambiguum declarare nec revocare ad mandatum iudicis, cum ad hoc teneantur, istos autem tales censeo esse adeo pejores quòd in malitia occultiores & calliditate velata nequiores, cap. *Ad abolendam.* de illis qui abjurare nolunt. De illis autem qui interrogati super articulis & erroribus expressatis eisdem, quos illi qui combusti fuerunt tenebant, nolunt clarè & explicitè respondere an dictos articulos seu errores credant, sed respondendo ambiguè dicunt se credere de illis illud quod catholicus de hoc debet credere, dico quòd nisi expressè & clarè respondeant in iudicio se aut credere aut non credere eisdem, talium responsio, cum sit dubia & ambigua & suspecta, pro non responsione est habenda. In quo casu censendi sunt se illos credere errores quos nolunt expressè negare se credere, maximè cum secta illorum dicat esse catholicos illos qui Papæ in supradictis articulis non consentiunt, & ita nomen catholicumæ quivocant & transformant.

Ceterum modus abjurandi apud nos observat.

tur, ut ille qui accusatus est aut suspectus de hæresi, abjuret explicitè errores & hæreses sectæ suæ, sive Manichæorum, sive Valdensium, nec non in generali omnem hæresim extollentem se adversus sanctam Romanam Ecclesiam & fidem Domini Iesu Christi. Et hoc videtur posse haberi extra De hæret. libro sexto. Et accusatus de relapso in eandem speciem hæresis aut in aliam hæresim. Vnde videtur mihi quòd si aliqui ex prædictis pœnitere voluerint, tenentur errores suos explicitè recognoscere & abjurare & etiam omnem hæresim & omnem credentiam & fautoriam hæreticorum cujuscunque sectæ damnare.

De Sacerdote qui in prædictis erroribus deprehensus, & monitus canonicè ut pœniteret & abjuraret eisdem, penitèns facere recusavit, & sic fuit relictus impœnitens hæreticus brachio seculari, reputo bene processum fuisse. Quare autem in pœnis existens post latam sententiam reverti voluit & pœnitere, & sic fuit ad pœnitentiam receptus dimisso rigore juxta æquitatem & benignitatem officii inquisitionis & Ecclesiæ, reputo bene actum, sicut in alio quaterno de casu consimili notatum plenius invenietis.

